

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom,
 Pris pr år kr 8:60. Lösnummer 15 öre.

Nr 23 9 Juni.

Årg. 30. 1926

INNEHÅLL:

Ädel strid. Upp till Jerusalem. Gamla och nya ideal. Arbete och ungdom. Livets rikedom. Skrattet. Vid Waterloo. I stillhet inför Guds ansikte. Läsekretsens korrespondens. Den frikyrkliga gymnastikrörelsen. Program. Att vara kristen. Ungdom! Litteratur. Från arbetsfältet.

Redaktör:

Joh. Gustafsson

Timmerflottare.

ÄDEL STRID.

Det finnes knappast ett värre ogräs på andelivets åkerfält än småsinnet. Blotta ordet skapar en obehaglig förnimmelse av något tarvligt förkrympt. Att leva i en omgivning, där småsinnet frodas, är som att vandra barfota bland nässlor och tistlar.

Huru fjärran från oss, som bekänna oss vara Jesu efterföljare, borde icke den lumpna företeelse som heter småsinne vara. Men är den det? »När småsinta världen med gruset är nöjd», sjunga vi i en gammal god sång och berömma oss gentemot världen av storsinhet. Men vilken småsinhet kan ej uppenbara sig även bland oss och göra gemenskapen till en parodi och arbetet till en plåga.

Man hör ofta talas om »små» människor. Graderingen ifråga om »små» och »stora» sker ofta efter den löjligaste måttstock. Låt oss dock icke förneka, att det finnes små människor, verkligt små, ömkligt små, beklagansvärda dvärgsjälar: det är de småsinta. De kunna inte bära en annans framgång. De förmå ej uthärda, att deras förslag inte gå igenom. De kunna aldrig glömma en liden oförrätt. Deras uppmärksamhet är alltid riktad på personen, saken kommer i andra rummet. Som spindeln lurar från sitt mörka hörn, vaka de över sitt tillfälle att slå ned på en misshaglig, även om en stor sak riskeras genom den personliga striden. De grumla utan tvekan de klaraste källor och göra småsakerna till stora stridsfrågor.

Sådana gör småsinnet sina offer. Det böra vi alla komma ihåg, när ogräset vill slå rot i vårt eget väsen. Och när vi bedja som vår Frälsare lärde oss: »Fräls oss ifrån ondo», låt oss tänka på det onda, som heter småsinne.

Dessa tankar trängde sig på mig, när en strof av vår förbundssång helt osökt kom i min erinring — »är målet som förenas oss till ädel kamp och strid.» Ädel strid! Så bör det vara. Ädel, högsint strid utåt för Kristus och församlingen. Men samma

ädelmod och samma storsinhet även när åsikterna korsa varandra inom den egna verksamhetens gränser. Det kan bli strid även inom våra egna led, emedan icke alla se och känna och bedöma på samma sätt. Det kunde bli strid inom apostlakretsen, ehuru den ene av de stridande var »en god man, full av helig ande och tro» och den andre hedningarnas apostel. Men den fördes utan tvivel av ädla bevekelsegrunder, utan av småsinne födda biavsikter. Och då är striden icke ödeläggande. Då är den ofta den vind, som driver undan molnen och låter Guds klara sol, sanningens ljus, lysa.

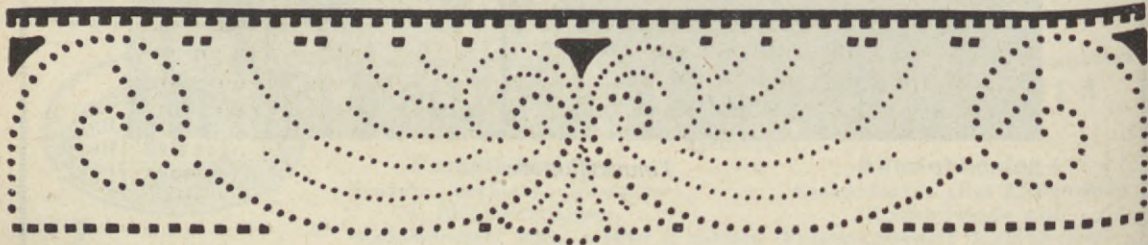
»Till ädel kamp och strid!»

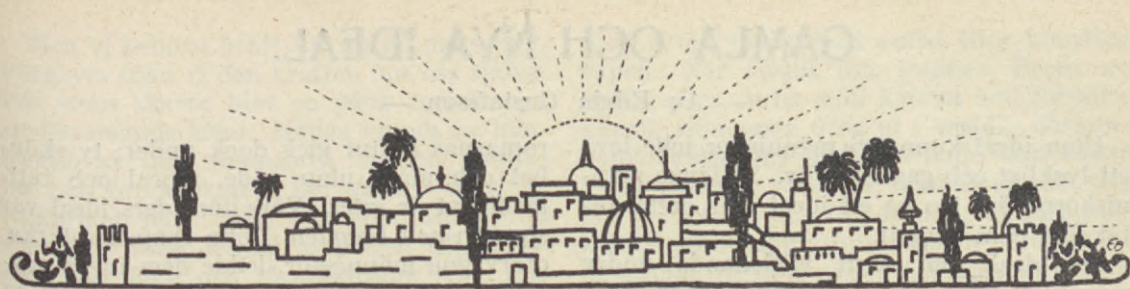
Vilja vi lämna ut vårt småsinne åt döden? Förmå vi lyfta vår blick över detaljerna för att hänföras på nytt av vårt höga gemensamma mål? Förmå vi föra striden om detaljerna såsom bröder, såsom barn av samme store Fader?

Det borde vara möjligt för de unga. De borde ha lärt, där de i den kristliga verksamheten sett de avskräckande följderna av småsinnets triumfer. De borde ha sett, huru församlingar förblött ur de tusen små sår, som småsinnet rivit. Och finnes det en gnista av hänförelse för ett heligt verk i tiden, borde de under jubel sätta storsinheten i högsätet och svärja den livslång trohet.

Hade inte småsinnet fått så stort rum inom de kristnas läger, hade sannolikt andra förhållanden rätt än de nuvarande. Hade striden inom lägret och utanför varit alltigenom ädel, skulle vi inte blott varit »en ambulans som plockar upp en här och en där av dem som fallit under civilisationens mördande marsch.» En större uppgift skulle ha kunnat läggas i våra händer. Men det gagnar föga att blott begråta det förflutnas misstag. Fruktbärande är endast den sorg, som frälsar oss från att upp-repa dem.

»För Kristus och församlingen» — är målet som förenar oss till ädel kamp och strid.

UPP TILL JERUSALEM.

Resebrev från rektor Joh. Lindholm.

I evangeliet enligt Lukas heter det: Jesus tog till sig de tolv och sade till dem: »Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som genom profeterna är skrivet om Människosonen. Ty han skall bliva överlämnad åt hedningarna och bliva begädd och bespottad, och de skola gissla honom och döda honom; men på tredje dagen skall han uppstå igen» (Luk. 18:31—33).

Vid detta ögonblick befann sig Jesus i närheten av floden Jordan och staden Jeriko. Hans tolv apostlar voro ock med då och snart en stor skara andra hans lärjungar. För några dagar sedan stod ock jag på samma plats. Det var ett upplyftande enastående ögonblick i mitt liv. Där ligger nu framför mig en vidsträckt slätt, här och där prydd med dadelpalmer, tamarisker och rara örter av flera slag. Döda havets spegel glänsar där längre bort, och såsom en mäktig ram kring denna resa sig åt öster Moabs och Amons mörka och kala berg med Nebo såsom ståtliga dekoration, åt väster bergshöjderna kring Engedi och åt norr de höga topparna kring Vadi Kelt med sina mörka dalgångar och skrämmande stup. Saltstoden av Lots hustru samt ruiner av Sodom och Gomorra skymta söderut i fjärran. Och Elisa-källan med dess lergråa vatten och brusande flöde vattnar trakten kring Jerikos murkna och kullfallna murar samt kommer marken att grönska och palmerna att bära riklig skörd. Och Jordan, på vars stränder eufratspoppeln och andra träd resa sina yviga kronor, går där borta i sin breda och djupa fåra majestätiskt fram, påminnande om den stund, då Jesus av Nasaret där steg ned och döptes samt strax därpå mottog andens fullhet från himmelen.

När Jesus, såsom förut är sagt, med sina lärjungar gick här fram — det var hans sista resa på denna väg — kunde han se tillbaka på de stora tilldragelserna som här

ungefär tre år tillbaka timat i hans liv: dopet i floden, dopet i helig ande, frestelsen i öknen, Döparens beklännelse om honom: »Se Guds lamm, som borttager världens synd», samt samtalet med sina första lärjungar. Över samma plats, där jag nu stod, hade inträffat det underbara: »Medan Jesus bad, skedde därvid, att himmelen öppnades och den helige anden sänkte sig ned över honom i lekamlig skepnad såsom en duva». Under de närmaste få åren hade han runt om i landet förkunnat evangeliet samt till människors välfärd gjort underbara gärningar, sådana som ingen förut gjort. Och nu hade människorna ställts inför avgörandet: att mottaga eller förkasta. Och — förfärande syn: den stora massan är snart redo att svara: »Vi vilja icke, att denne skall råda över oss.» Och så väpnade de sig till motstånd: de äro snart redo att dräpa sin — frälsare. Emellertid går han dit upp — upp till Jerusalem, för att bekänna sin stora beklännelse: »Jag är det», och dö, men bringa seger över vår siste fiende, döden.

Så låt oss då följa med upp till samma stad! Vi veta ju, att här nere vid Jordan och Döda havet befinna vi oss på jordens djupaste punkt: 400 meter under Medelhavets yta. Och då Jerusalem ligger nära 800 meter över samma yta, så ha vi här att gå uppåt nära 1,200 meter. »Se, vi gå upp till Jerusalem.» Men vägen dit går genom djupa dalgångar, i stor ensamhet, och — åtminstone i vår tid ända upp till Betania skuggad av endast Den barmhärtiga samaritens hem och Apostlakällans viloplats. De judiska bergen ligga kala och dystra, hopade intill varandra såsom stora lergrytor, med smala dalgångar här och där. Men under vårtiden, i februari och mars månader, spira överallt på bergens ytor örter och buskartade växter och söka där bereda mark för susande skogar och grönskan- de betesmarker, såsom det var där i forna

GAMLA OCH NYA IDEAL.

— Av Edvin Gustafsson —

Utan ideal kunna vi människor icke leva ett lyckligt och gagneligt liv. Så länge människorna ägt tro på ett ideal, har detta alltid fört dem framåt.

De ideal som varit vägledande under mänsklighetens långa vandring genom seklerna, ha varit av mycket olika beskaffenhet. Men de har alla det gemensamt, att de givit dem som gripits av dem kraft att kämpa för ett mål. Tron på ett ideal och kampen att nå detta är villkoret för all utveckling. Många av de ideal som under svunnen tid varit ledstjärnor, ha dock mistat sin glans. De förmådde icke giva människorna, vad de djupast längtade efter. Det torde för oss unga vara hälsosamt att lära känna några av de gamla idealen. Det lär oss förstå deras betydelse. Det bör även lära oss söka och finna det sanna idealet.

Vi kunna säga att *skönheten* var grekernas ideal. Detta ideal skapade en konst som ännu är bland andra folk ouppnådd. Romarnas ideal var *makten*, vilket ledde dem till världsherravälde. Grekernas och

romarnas kultur gick dock under; ty skönhet och makt utan ande, moral och rättfärdighet är intet. Våra förfäders ideal var *styrkan och bragden*. Detta skapade starka, oförvägna människor, ledde dem ut på vågsamma vikingafärder och härnadståg. Men deras ideal bringade andra folk olycka och förödelse. En av denna tidens väldige, — Nietzsche — predikade på sin tid *övermänniskans ideal* — den stora, stolta människan som levde högt uppe i Alpernas rena luft, höjd över den svaga dåraktiga massan. För att nå detta mål måste övermänniskan sakna allt medlidande med de svaga. Nietzsches ideal visar oss människans djupa längtan efter evighet, kraft och seger. Men övermänniskan saknade kärlek och genom sitt hat till kristendomen ledde det Nietzscheanska idealet till människoförgudning. I Faust förkunnar Goethe *ädelmänniskans ideal*. Människan skulle genom att alltid lyssna till samvetets röst och städse vara trogen det bästa inom sig nå idealet en god, ädel människa.

dar — men oförståndiga och fattiga människor riva det allt bort, lägga det på åsneyruggar och föra hem det till bränsle. Och så få bergen, där kalken skänker god och riklig näring åt växternas rötter, allt fort stå där och sucka efter skogarnas svalkande och välgörande skydd och vänta efter den tid, då än en gång Kanaan skall kallas: »ett land, som flyter av mjölk och honung» (2 Mos. 3: 8).

Emellertid ha vi redan hunnit förbi Betania, den lilla by, där syskonen Marta, Maria och Lazarus bodde och där man ännu visar deras forna hem samt den senares grav. Vi ha ett ögonblick stannat på den plats vid vägen över Oljeberget, där man har hela staden Jerusalem framför sig i panorama: där längst borta ligger Davids borg, där nere till vänster i slutningen mot Kidrons dal brunnen Siloa, och till höger icke långt från Fårporten Betesda damm, vid vars ingång på närmare 100 olika språk berättas Jesu gärning med den mannen, som enl. Joh. 5: 1—14 varit sjuk i 38 år; och framför oss se vi den stora tempelplatsen Moria, där Herodes' praktfulla tempel en gång stod men där nu Omars prunkande moské reser sig. Nedanför oss ligger Getsemane örtagård och längre fram

Via dolorosa samt Gravkyrkan, som innesluter Golgata och Jesu grav.

Det berättas ju om Jesus, att när han på förut nämnda färd fick se staden, begynte han gråta över den. Dessa tårar gälla med all säkerhet alltså det nuvarande Jerusalem. Det religiösa oväsendet hos mohammedanerna, den judiska förstökelsen samt det pompösa och ofta meningslösa ceremoniväsendet med kristlig skylt — allt detta verkar djupt beklämmande och är ägnat att framkalla bittra tårar. I en dylik miljö födas sådana tankar och planer, som första gången förde härlighetens herre till korsets död.

Emellertid finns ock i denna stad en icke ringa skara av män och kvinnor, vilka kämpa trons och rättfärdighetens goda kamp samt under ett helgat leverne vänta Herren från himmelen. Dit räknar jag bland andra medlemmarna av American colony samt lärarpersonalen vid svenska skolan i denna stad, Svenska Jerusalemsförningens skola.

Ja, vi ha gått upp till Jerusalem och där inför de visserligen sparsamma men dock pålitliga spåren av Kristi gång till Fadern fått förnyad anledning att prisa Gud för budskapet till oss och frälsningen.

Men vi behöva kraft för att nå detta mål. Förgäves söka vi den kraften hos oss själva. För stora skaror blev en gång socialismen ett flammande ideal. Många grepos av hänförelse av dess lösensord: »frihet, jämlikhet och broderskap.» Det siades: snart är lyckoriket här. Men allt efter som åren svunno, visade det sig att vägen till lyckoriket var lång och törnbeströdd. Det fordras något annat och mer för det nya rikets ankomst än produktionsanordningar och ekonomiska system. Det fordras nya människor. Socialismens mål är stort, ett rättfärdigt samhälle, och det tänkte hos många en brinnande entusiasm och kamplust. Socialismen ger uttryck för människornas längtan efter frihet och rättvisa. Den stora brist som vidlåder socialismen är dess ringa förståelse för de andliga idealens värde och människans djupa behov av religiös liv och förnyelse. Denna brist har skapat en tomhet inom folkrörelserna som av en socialistisk författare tolkas så: »Vi tycka, att det är som människorna hölle på att äta upp de sista bitarna av det andliga arvet efter fäderna. Vi vänta att någon Herrans smorde skall komma och fylla på åt oss i skafferiet, men ingen kommer.»

Vi ha nu sökt nämna några ideal. Vi ha sökt visa att intet av dessa är tillfyllest. Det är med smärta vi nödgas konstatera, att många människor ännu synas vilja klamras sig fast vid de gamla idealen. För många är estetik och kultur, idrott och boxning deras enda värld. Många tro ännu på våldet och makten som högsta rätt. Andra fråga vartill kamp för idealitet tjänar och gripa med lystna händer efter njutningen. Dock, det finnes icke så få, som sucka inför tidens ve och vända, som spörja, var räddningen ur människornas armod och nöd är. Finns det då icke något evigt ideal, som alltid nytt strålar genom tiderna, ledande framåt och uppåt. Jo, förvisso! Det idealet är Kristus och det Guds rike som han förkunnar. Väl ha människorna uppfattat Kristus, hans liv och lära mycket olika under gången tid. När korsfararna drogo ut med sitt lösens ord: »Gud vill det» och sökte erövra det heliga landet eller när Erik den helige med svärdet tvingade finnarne att bli kristna, hade de missuppfattat kristendomens ideal. Korssets segerhjalte vill icke, att hans bekän-

nare skola strida med svärd eller köttsliga vapen. När »Guds lille fattige», Frans av Assisi, efter att ha mött Kristus i ett förfallet kapell, sjungande drog ut i världen förkunnande kärlekens budskap hade han fattat kristendomens ideal så: »Gå bort och sälj allt det du har och följ Jesus.» Vi anse måhända denna uppfattning såsom hörande till de gamla, men vi måste beundra Frans av Assisi hängivenhet, glädje, kärlek och ödmjukhet. Vi se i hans liv vilken makt Kristus är som ideal. Det gives i vår tid många människor, som säga att kristendomen ej längre duger såsom vägvisare, kristendomens ideal är gammalt och rostigt. Vi nutidsmänniskor kunna ej längre tro på kristendomens överhöghet. Man pekar på världskriget och all dess ohygglighet samt världens nöd och elände. Man menar att kristendomens vanmakt därmed är bevisad. Aek, människorna ha oftast förfalskat kristendomens ideal. Kyrkornas världslighet, all oenighet och strid mellan samfundet och de kristna människornas försök att tjäna Gud och Mamon samt all kompromiss mellan Jesu lära och världsandan har dolt Kristi härliga bild. Vi behöva återvända till evangeliets bild av Kristus, till den oförlikneliga glansen av det kärlekens offerliv som nådde sin höjdpunkt på korset. Något större ideal än det törnekrönta majestätet, Kristus, kärlekens och sanningens konung gives icke. I evangeliet om Kristus, hans ord och liv möter oss alltjämt det eviga ideal, som till tidernas slut skall leda människorna på kärlekens och tjänandets vägar. Hur fattig vore icke världen om de människor aldrig levat, för vilka Kristus var livet. Vad har icke Paulus, Augustinus, Ansgar, Luther, Pascal, Damien, Livingstone, Nils Hauge, Waldenström, Matilda Wrede och många, många andra Jesu efterföljare skänkt människorna. Alla dessa som kämpat och lidit för sin Mästare med glödande kärlek och tro. Ja, »frälsningen i historien är den rättfärdiges lidande». Kristus är dock icke endast det evigt nya idealet, han är också Frälsaren, som är mäktig giva alla som söka och finna honom det eviga livets gåva och kraft till efterföljelse i hans fotspår. Låtom oss bedja: »Tillkomme Ditt rike!» När Gud fått herraväldet över människorna är idealet nått.

ARBETE OCH UNGDOM.

— Av Axel Åslund. —

Man beklagar sig över att vår tids ungdom intresserar sig mest för nöjen och njutningar och avskyr idogt och samhällsnyttigt arbete. Man torde också ha rätt, då man vill göra gällande, att nutidens ungdom i allmänhet är mera trög till arbete än ungdomen i t. ex. våra föräldrars ungdomstid. I synnerhet torde man ha orsak att säga detta om den s. k. nöjeslystna ungdomen. Därför få vi dock icke glömma, att det även i vår tid finnes många unga, som icke rädas för arbetet.

Emellertid kan det dock icke bestridas att en viss tendens hos vår tids ungdom är att vilja göra sitt arbete för dagen så fort och lätt som möjligt, för att man sedan må vara fri och kunna ägna sig åt sig själv och sina nöjen etc. Visserligen är det ju en god sak om man kan göra sitt arbete fort och lätt, men om man vill erfara något av vad man kallar arbetsglädje, fordras något mera än detta slentrianmässiga fullgörande av de dagliga plikterna i det man bara söker komma ifrån så fort som möjligt. Den som arbetar av bara plikt känsla får aldrig erfara arbetets rätta glädje och välsignelse.

Ungdomen synes i allmänhet upptaga arbetet mera som en plikt än som en uppgift, för vilkens fyllande man bör låta sina bästa förmågor komma till sin rätt. Man arbetar för sitt uppehälle, men man saknar andligt mål för sin strävan och därför blir arbetet oftast som ett ok, som bara tynger och gör tillvaron bittrare. Det första som vi unga därför böra lära oss, är att arbeta för ett mål. Vi få aldrig del av den sanna arbetsglädjen, om vi icke arbeta målmedvetet. Vi kunna som exempel peka på de stora uppfinnarna. Med vilken hänförelse och iver ha de icke arbetat dag och natt nästan utan uppehåll! Och detta just därför att de haft ett verkligt mål framför sig, för vilket måls vinnande de känt det värt att göra de största ansträngningar.

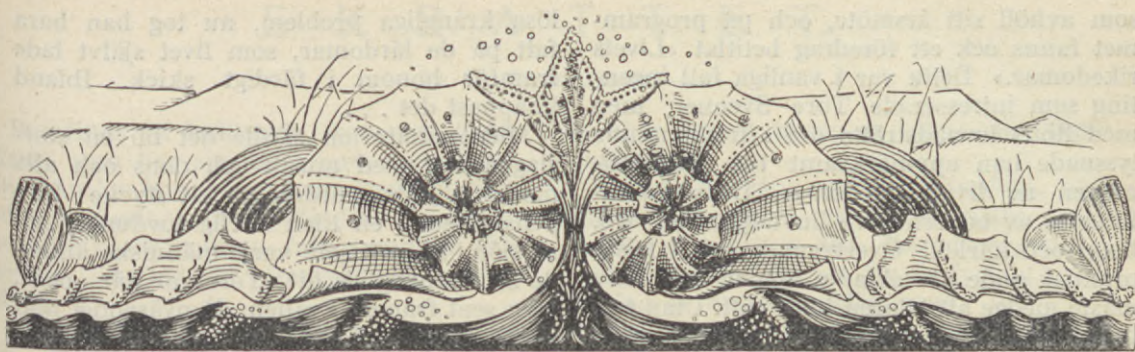
Man skall väl dock inte vara en arbets-träl, då man är ung och har möjligheter att få njuta av livet, säger någon. Men den som säger så, visar att han icke rätt förstår värdet av att arbeta det mesta möjliga medan man är ung. Den unge har icke blott fysiska krafter för arbetet; han har också många andra egenskaper som giva honom de bästa förutsättningar för ett framgångsrikt arbete — egenskaper, som han, alltef-

tersom han blir äldre, så småningom kommer att bli mindre rik på. Han har framför allt den ljusa livssyn, som gör att han kan arbeta för höga mål med de djärvaste förhoppningar. Hänförelsens och entusiasmens glöd brinner friskt i hans barm och hjälper honom att utvinna ett gott resultat av sitt arbete. Som ung lägger man också grunden till sin framtid, och utan ett målmedvetet och uppoffrande arbete kan man knappast lägga en god grund till sitt livs byggnad.

Det är bra att ungdomen ser sin plikt ifråga om arbete, men det vore bättre om den kunde läras inse att arbetet har en större uppgift än bara pliktuppfyllelsen. Med arbete menas här icke blott det som göres för att förtjäna något, utan allt arbete, kroppsligt eller andligt, som kan innefattas i detta namn. Jag tänker då särskilt på studier. Huru mycket bättre vore det inte, om ungdomen efter slutat dagsarbete ville ägna sin lediga tid åt studiet av en god bok än att giva sig ut på dyra och sönderrivande nöjen! Studier är också det ett arbete som kräver tid och krafter, men knappast något arbete är väl så nyttigt och fruktbarande för en ung människa som just detta.

Men det finnes ju också så mycket annat arbete, som icke direkt hör till plikterna för dagen. Det är så många uppgifter inom hem och samhälle, som behöver de ungas tid och kraft. Olyckliga bli vi unga, om vi glömma våra plikter i detta fall. Plikt-för-gätenhet gent emot hem och samhälle straffar sig själv i en framtid. Många unga anse sig emellertid icke ha tid för ett arbete, som icke direkt rör deras egen person. Detta är en egoism som man måste söka övervinna. De unga böra ha tid och krafter icke blott för sig själva.

Den troende ungdomen skall om någon vara en arbetets ungdom. För den ligger ett vidsträckt fält öppet för ett mångsidigt och välsignelsebringande arbete. Ja, det kan utan omsvep sägas, att för den kristna ungdomen föreligga de största och mest krävande arbetsuppgifter, som över huvud kunna givas oss människor. I mottot »Ungdomen för Kristus» ligger en uppgift så stor och vittomfattande att den troende ungdomen aldrig kan offra för mycket av sin tid och sin kraft i arbetet för dess förverkligande. Här gäller det att bedja och arbeta.

LIVETS RIKEDOM.

— Av Märta Hjältn. —

En kväll tidigt på våren träffades de båda kusinerna Rolf Halling och Tore Svenner. De gjorde sällskap framåt den ensliga gatan. Tore gick och såg på kusinen och förundrade sig över det trötta, utlevade drag, som präglade hans ansikte. Visserligen var han den äldste av de två, men det bekväma liv han förde borde väl förskönat honom från dylika symtom.

Tore Svenner kände sig nästan bitter, när han tänkte på kusinen. Ensam och oberoende kunde Rolf företaga sig vadhelst han önskade, en möjlighet, som han ej heller försummade att utnyttja. Tore däremot fick knoga varenda dag, ibland också halva nätterna för att kunna dra sig fram. Och trots allt kunde han sällan unna sig ett nöje eller en verklig rekreation — om den kostade pengar. Tore var journalist, och han hoppades att framtiden skulle bli ljusare; men just nu i vårbrytningen kände han sig högst otillfredsställd med sin tillvaro. Med avundsjukt intresse lyssnade han till Rolfs kortfattade skildringar av vinterns utomlandsvistelse. Och när han förstod hur litet kusinen uppskattade sina förmåner blev han nästan ond. Gick inte Rolf här och såg rentav lidande ut, och ändå hade han allt vad en människa kunde begära.

— Var tänker du tillbringa våren? frågade Tore för att något säga.

— Jag vet inte, svarade Rolf med trött min. I fjol var jag i Italien. Men dit har jag inte lust att resa nu. Jag har rent ut sagt inte lust till någonting. Livet är i sanning bra enformigt och intresselöst.

— Det kan du säga, skrattade Tore ironiskt. Ditt liv behöver då inte sakna intresse. Du är fri och ledig att ägna dig åt vad som behagar dig utan att tänka på brödförtjänsten.

— Arbete är ingen olycka, sade Rolf förstrött. Jag var mera belåten, innan jag ärvde mina pengar. När jag var i Tyskland för en tid sen försökte jag samla mig till ett arbete om gamla tyska riddarborgar och deras historia, från kulturell synpunkt, förstår du. Men jag uppgav det snart. När jag tänkte på, att det skulle bli mänskligheten till bra liten nytta förlorade jag allt intresse. Så for jag ner till Paris i stället och festade om. Men det gör inte livet lättare att leva.

Tore skrattade.

— Ifall du vill bli till nytta för mänskligheten, så har du ju vissa resurser, åtminstone. Du skulle nog passa till filantrop, för pengarna håller du visst inte mycket på.

— Jaha, mumlade Rolf tankspridd. Men vet du, jag behöver få litet levnadsmod för egen del, innan jag kan ägna mig åt andra. Livsglädje är för mig ett tomt begrepp, som jag numera aldrig får smaka. Och »man kan ej sprida lycka omkring sig utan att ha den själv». Var har jag läst det där visdomsordet? Det är väl hos Forsslund. Kort sagt, jag kan inte koncentrera mig på något för närvarande, och när man ej finner minsta mening i livet, så blir det fullkomligt värdelöst.

— Du är bestämt inte riktigt frisk, förmodade Tore. Vore jag du, ginge jag till doktorn ögonblickligen. Det där kan utveckla sig till något allvarligt.

Och inom sig tänkte han: Rolf har rumlat för mycket. Det syns på honom. Skada ändå, att den som är rik inte har vett att bruka sina pengar med förstånd.

Längre fram skildes kusinerna. Rolf ropade an en bil och körde till sitt hotell, och Tore fortsatte till det sammanträde han å tidningens vägnar skulle bevista. Det var en större sammanslutning på kristlig grund.

som avhöll sitt årsmöte, och på programmet fanns ock ett föredrag betitlat »Livets rikedomar.» Detta var i vanliga fall ingenting som intresserade Tore Svenner, men med Rolfs levnadströtta ord i friskt minne lyssnade han uppmärksamt till framställningen av livets rikedomar. De sammanfattades av talaren i tre huvudpunkter, tro, hopp och kärlek. Övertygande och i frisk, praktisk ande utvecklades ämnet, och Tore måste medge att talaren hade rätt. Utan tro, hopp och kärlek vore livet ej mycket värt. Rolf hade bort höra detta, tänkte han. Han älskar nog knappast någon annan än sig själv, och något hopp märktes då inte hos honom just nyss. Om någon är hopplös, så måste det vara han. Och tro — grundrikedomen, som talaren sade — ja, det var Rolf rent utblottad på. Han kunde ju inte ens tro på sig själv längre. Stackars Rolf!

*

Våren kom allt närmare, grönskade och log, och inom kort var det sommar. Det var doft, färg och glittrande sol vart man vände sig, och ut till landet, ut till vindar friska sökte sig alla som kunde det. Tore Svenner hade varit sjuk på våren och fått löfte om fjorton dagars semester vid midsommartiden. De veckorna motsåg han med tyst jubel. Och då han dagen före midsommarafton steg på tåget och ilade iväg mot Värmland, kände han, att ungdomsglädjen ännu ej var utdöd i världen och hos honom själv. Och för en gångs skull avundades han inte kusin Rolf. Den stackarn kunde nog, mitt i all sin rikedom, aldrig känna sig så här barnsligt fri och glad.

Tore gick den korta vägen från stationen till sitt semesterhem, ett litet enkelt pensionat, där han bott en gång förr. Vägen genom skogen försatte honom i den praktigaste sommarstämning. Det var allt bra trevligt att leva ändå, när man var ung och frisk och hade något att utträtta här i världen. Och sådana små vilotider som den här voro de goda tillfällena, då man skulle passa på och utveckla sig till kropp som själ. Själén — ja, men på vad sätt? Kroppskulturen var Tore ganska hemma i, men själen hade han, strängt taget, ägnat ganska liten uppmärksamhet. Arbetet lade för mycket beslag på honom, och — dessutom — tiden var inte sådan. Den som levde mitt uppe i livet och skulle ägna sig åt allt som hände och inte hände — han hade egentligen varken tid eller lust över åt något, som var svävande, obestämt och av omvistad nytta. Tore hade mist smaken att

lösa krångliga problem, nu tog han bara fatt på de lärdomar, som livet självt lade framför honom i färdigt skick. Ibland knappast det . . .

Midsommarafton skulle det bli en storlagen fest med musik och dans och alla moderna nöjesanordningar ett stycke från pensionatet i en liten härlig lövdunge, nära sjön. Så gott som varje människa ämnade sig naturligtvis dit. Tore var där också, men sent frampå kvällen, då oväsendet nått sin höjdpunkt vände han ryggen åt alltsammans och gick sin väg. Det var alldeles för banalt att fira midsommar på detta sätt. Och moderna nöjen hade han fått nog av hemma i stan. Bättre vore då, att klättra upp för slutningen därborta och se på soluppgången.

Han gick sakta genom ungsbogen, plöskade en liten knippa linnéa, som växte bredvid en stor sten och banade sig väg uppför branten till utsiktsplatsen. Därborta på andra sidan sjön ljusnade redan himlen. Så stilla här var! Tore kände sig andäktigt som i en kyrka. Det var en annan luft häruppe än nere på festplatsen bland de dansande, flirtande och rökande människorna. Han drog ett djupt andetag och vände blicken mot öster, där solens förebud blevo allt tydligare.

Då prasslade det till i en björkbuske. Han såg dit. Lika undrande blickar ur ett par förvånade ansikten mötte varandra. Det var Rolf Halling, som suttit bakom busken och nu reste sig med ett leende. Han höll en bok i handen, och Tore måste ovillkorligen lägga märke till hur frisk och sund han såg ut. Blicken riktigt lyst av hänförelse och livsglädje. Tore mindes den blaserade och utlevade Rolf han mött i våras och — häpnade.

— Jag höll just på att läsa vers, när du kom, sade Rolf med ett hjärtligt handslag. Är du också i Värmland. Väl mött och glad midsommar! Men, ser du — solen!

Båda vände sina blickar mot öster. Den spegelklara sjön skimrade som röd kristall, och varmt, levande ljus göt sig över nejden. Rolf grep om en vit björkstam, och hans ögon strålade. Sakta läste han upp en av verserna han nyss sett i boken.

»På berget i strålände soluppgång
Guds härlighet kommer mig nära.
All skapelsen samlas till ottesång,
och rymden är full av Guds ära.
Till morgonbön klockorna höja sin ton,
då lyftes min själ till den Eviges tron,
osynliga vingar mig bära.»

S K R A T T E T.

— Av O. Gunnarsson. —

Det finns ett bullrande, larmande flabbskratt, som har sin källa i råa och primitiva känslor hos människan, men det finns ock ett skratt, som härrör från något av det allra bästa inom en, från varandets sällsamma, vårflodslikt framvällande lyckokänsla.

En originell och tillika djupsinnig tysk filosof, Heinrich Lhotzky, har i en av sina böcker sagt följande ord: »Människan är verkligen den ende invånare på denna planet, som kan le». Och detta faktum, som väl ingen torde bestrida, har utan tvivel sin förklaring däri, att människan också är den enda varelse, som kan självständigt tänka och reflektera, göra beräkningar och draga slutsatser. Ett djurs högsta glädjeämnen ha sin materiella begränsning: mat och vila, frihet från plågor o. s. v. Men en människas högsta glädjeämnen äro i de flesta fall intellektuellt betonade, varav följden blir en mer eller mindre förändlig glädjekänsla. Jag bortser här givetvis från mammondyrkarens och dylikas glädjeämnen, vil-

ka blott äro ett utslag av högre eller lägre abnormitet.

Det var en gång en ung människa, som stod och skrattade tyst för sig själv.

»Vad skrattar du åt?» frågade någon.

»Jag skrattar för att jag är lycklig.»

»Vad är du då lycklig över?»

»Jag är lycklig över att vara till, att vara en människa, jag känner livets krafter inom mig, jag förnimmer det eviga varats harmoni, jag gläds över framtidshoppet.»

Den andre ryckte på axlarna åt slik idealitet och »överspändhet», men den glade gick bort än gladare i sitt hjärta.

Nu för tiden finns det så gott om surmulna människor, vilkas blotta åsyn är mäktig att skapa skräckstämning hos envar. Vi behöva solskenets liv och värme, vi behöva få höra jubeltonerna från lyckofyllda hjärtan. Gud Fader själv ler, änglarna jubla. Vi skola stämma in i kören, stämma in med barnets pärlande friska skratt, vari ingen falsk ton eller förställning finnes.

Religiöst svärmeri, tänkte Tore. Jaså, det är sådant, som förändrat honom. Men då Rolf själv berättat en del av sina erfarenheter, måste han medge, att svärmeri var ett egendomligt namn på kusinens nya sinesriktning.

— Jag gick inte till doktorn i våras, berättade Rolf, utan for raka vägen hit upp och sökte reda på min gamla sköterska, Lova. Minns du henne? Den där glada gumman, som skrattade åt allting . . . Nåväl, jag hittade henne, men hon var inte densamma som förr. Det fanns sorger, som totalt motstodo varje försök att skratta bort dem, försäkrade hon. Men hon hade funnit en annan väg. Jag talade om för henne, hur det stod till med mig, och att hon tyckte synd om mig anade jag nog, fast hon tog i på skarpa allvaret och förebrädde mig mitt sätt att leva. Du undertrycker ju de naturligaste mänskliga behoven, påstod hon. Utan arbete är omöjligt att vara lycklig. Men vad ska jag då göra, frågade jag i halv förtvivan. Ty det var just det, jag inte kunde ut-

grunda själv. Då såg Lova på mig en stund, och så svarade hon. Bara två ord: »Gör bättring!» Det var det råd jag fick. Och vet du, det var ett råd, som dugde. Att bättring inte var detsamma som att förbättra sig själv, förstod jag snart. Det gick inte på annat sätt, än att börja från grunden. Och ingen bättring kan åstadkommas utan att få tro sina synders förlåtelse. Det var svårt för mig, ty min synd var stor, men han, som förlåter synder är större. Och nu är det att börja livet på nytt igen. Ny är utgångspunkten, liksom målet. I Guds namn hoppas jag nu, att mitt liv måtte bli, vad det är ämnat att vara: en lovsång till Guds ära och en välsignelse för mina medmänniskor. Livets rika, underbara möjligheter ha gått upp för mig. Gud är god.

Och med spänstiga steg och livsglädje i blicken gick han genom den vaknande skogen. Tore Svenner gick tyst bredvid. Han mindes ett par ord ur Guds bok: Så förbliva nu dessa tre, tron, hoppet, kärleken, och de äro livets rikedomar.

VID WATERLOO.

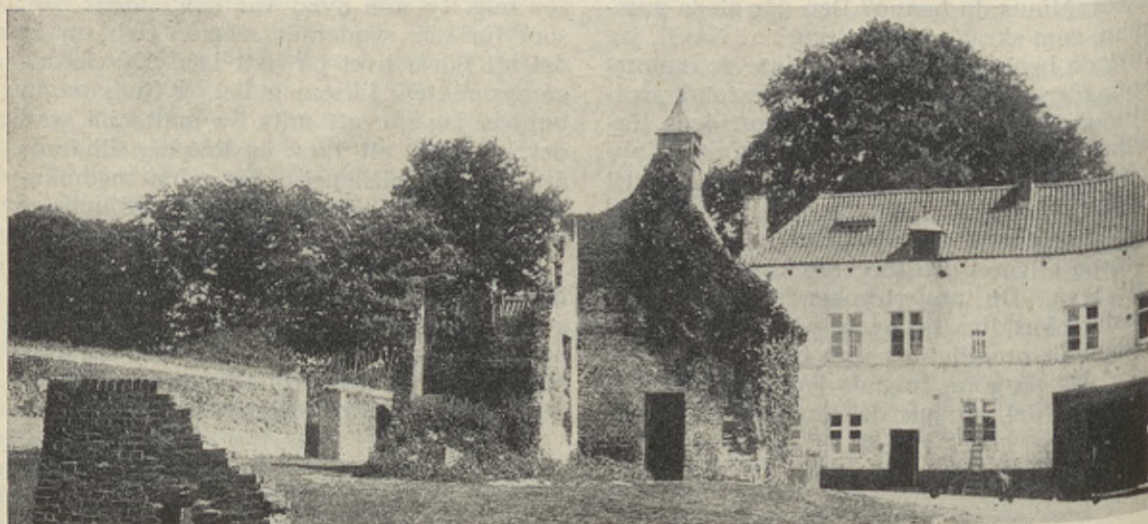
— Av G. Palmær. —

Ett par mil söder om Bryssel ligger Waterloo, dit alla turister fara för att bese det Napoleonska slagfältet av år 1814. Vi åkte ut med spårvagnen och omringades genast vid avstigandet av tjänstvilliga vägvisare och av förekommande värdshusvärdar, som inbjödo till middag, te eller vad vi önskade och som utbjödo kuriositeter och ville visa oss museiföremål. Vi avfärdade vägvisarna och drucko te. Monumenten talade för sig själva och resehandboken gav nödiga upplysningar.

För att orientera oss inträdde vi i en stor, rund byggnad med takbelysning, i vars mitt på en sandkulle fanns en plattform, från vilken man kunde betrakta ett på den cirkelrunda väggen målat jättepanorama över slaget den 18 juni 1814. På kullen under våra fötter lågo kringströdda lik av hästar och människor och runt om pågick den blodiga drabbningen, och gårdarna stodo i lågor. På en vit häst satt Napoleon omgiven av sin stab, bakom de franska linjerna och mitt emot honom uppe bland engelska och nederländska trupper syntes Wellington, hans store motståndare. Den dagen, säger oss handboken, som vi konsultera, stupade 40,000 man, och vi fråga vår stumme vägvisare: »Till vad nytta?» Vår för gripa mannen därnere i ravinen och på vägkanten så ivrigt, fanatiskt och hatfullt efter varandras liv? Där möttes de för första gången i sitt liv, främlingar från skilda länder för att mörda och förgöra varandra.

Vi trädde ut ur byggnaden med själen fylld av vemodig smärta vid tanken på det mänskliga livets många stora och små tragedier, och begåvo oss upp till »le Lion de Waterloo» — Waterloos lejon. Två hundra tjugufem trappsteg leda upp till toppen av en stor konisk jordhög, ditburen av Flanderns kvinnor — 22,000 kbm. jord — på vilken lejonet som väger 28,000 kg. står på en stor granitsockel. Den enda inskriptionen på sockeln är »den 18 juni 1814», alla känna vad detta datum betyder. Däruppifrån ha vi en härlig utsikt över det bördiga landet, som i gångna tider druckit blod. Vi stiga ner igen de 225 trappstegen, ner från upphöjda minnesmärken efter gångna tiders elände och förstörelse, ner till våra tider som ingenting lärde av det som var, utan förstöra på samma sätt, och resa minnesmärken på samma sätt. Vi tänka på elden, som brinner natt och dag därinne i staden på »den okände soldatens» altare, där en ständig ström av människor, barhuvade och värnadsfulla, tillbedja hjältemodet och offervilligheten utan att besinna, att hans offer också synes ha varit lönlöst och tragiskt, tjänande till en avspänning blott men ej till fred och frid bland människorna på jorden.

I en liten trädunge ett stycke sydväst om lejonhögen ligger en gammal bondgård, omgiven av en hög mur. Det är »la ferme de Hougoument». Den har bevarats sådan den var 1814, men restaurerats efter bran-

Le ferme de Hougoument.

I STILLHET INFÖR GUDS ANSIKTE.

— Av G. B—m. —

Det är natt över Tiberias hav. Några fiskare arbeta där ute i mörkret. Fåfång är dock deras möda. De få intet.

Natt är det även i deras sinnen. Långfredagens mörker vilar över deras inre värld. Drömmarne om äreplatser i Davidsättlingens rike äro slut. Mästaren själv har tagits från dem. Med förtvivlan i sinnet ha de återgått till sitt gamla näringsfång.

Men allt mörkare blir det i sinnena, ju längre natten lider. I tystnaden ute på sjön vakna minnena. De minnas särskilt med förfärande tydlighet ett föregående tillfälle, då deras ansträngningar voro lika fruktlösa som nu. Då kom Jesus från Nazareth till dem, gav dem rik fångst och bjöd dem att bliva hans följeslagare. Det var en djärv troshandling att då övergiva den säkra utkomsten och lyda maningen. Men de slöto sig till den underbara mannen, som hade visat, att han kunde skåda ned i vattnets djup och som säkerligen kunde se in i deras hjärtan.

Petri huvud sjunker djupare mot bröstet. Han stönar högt då han kommit så långt in i minnets värld. Han kommer ihåg, huru han i bävan utropade: Gå ifrån mig, Herre, jag är en syndig människa.» Och dock. Huru långt har inte Petrus fallit sedan dess! Huru har han inte svikit sin

den. Inne på gården finns ruinerna av ett kapell och där förvaras en Jesusbild och en Mariabild av trä, som räddats undan förstörelsen. Farmen är bebodd, och ett par små näpna barn lekte nu på de engelska soldaternas 100-åriga gravar.

Tvårs över fälten gick en gångstig till det franska monumentet, en döds skjuten örn som krampaktigt håller fanan med klorna. Det är upprest på den plats där »de sista av det gamla gardet med stoiskt lugn mötte döden». På vägen tillbaka till spårvagnen passera vi en annan lantgård, där tyskarna höllo stånd mot fransmännen, och längre fram finns ännu tre minnesmärken, ett tyskt, ett holländskt och ett belgiskt. Napoleons lott blev en öde ö och Wellingtons en dyrbar sarkofag i S:t Pauls katedral i London, men döden försonade och även Napoleon blev stor, så stor att han, trots alla Waterloos minnesmärken över hans besegrare, blev den störste av dem.

Herre! Hans eder och förnekelse den fruktansvärda natten i Jerusalem ringa i hans öra och anklaga honom. »Huru kunde jag?» så ljuder det i ångest. »Jag är den ovärdige i lärjungakretsen, jag syndarnas synare!»

Och så blir den lugna natten där ute på Gennesarets sjö en stund av rannsakan och ånger. Intet buller stör de anklagande rösterna. Fiskarna äro ensamma med sitt samvete och sin Gud.

Men efter nattens mörker börjar morgon gry. Männen våga ej se på varandra. Ingen säger något, men alla känna, att natten varit provande. Men då händer något.

Från stranden ljuder en röst: »Kasten ut, och I skolen få!» Lärjungarna veta ej, om de drömma eller äro vakna. De ha levt sig in i den där länge sedan svunna nattens erfarenheter så tydligt, att de nu endast tro sig höra den bjudande stämman. Halvt i dröm kasta de ut näten. Men de vakna till klart medvetande genom tyngden i näten. Det måste vara sant. Jesus har kommit till dem. Petrus ilar till stranden. Han måste vara i Jesu närhet.

Där på stranden vika skuggorna. Visserligen blir där ännu en stunds allvarlig prövning för den lärjunge, som mest svikit sin Mästare, men förlåtelsens ljuvlighet strålar ut från den uppståndne. Ja, än mera! Ett uppdrag att fullfölja Jesu verk lägges i lärjungarnas händer. Efter den ensamma natten på havet i andlig vända kommer uppriktelsen och välsignelsen. Efter självprovningens kamp i stillhet äro lärjungarna mogna för kraft ifrån Gud.

*

Mycken andlig kraft gå vi nutidsmänniskor miste om, därför att vi aldrig ge oss tid att dröja i inre, andlig kamp i ensamma stunder. Vi jakta och arbeta oss trötta men ge aldrig rum för stillheten inför Guds ansikte. Och därför bli vi ytliga, innehållslösa och otåliga.

Vi må någon gång söka rycka oss lösa från livets mångahanda och ge oss tid till inre samling. Vi må söka få någon stilla stund, då endast samvetet och Gud får tala. Vi behöva det för vårt andliga livs fördjupande och tillväxt. I de stunderna skall Kristus komma oss till mötes med sin hjälp.

LÄSEKRETSENS KORRESPONDENS.

Under denna rubrik införa vi korta brev från läsekretsen, som äro av sådan art, att de kunna påräkna ett allmännare intresse. Meddelanden om erfarenheter till trons tillväxt, iakttagelser ifråga om vår evangeliska verksamhet, uppslag ifråga om denna, läsekretsens syn på nutidsfrågor m. m. lämnas så långt möjligt utrymme i denna avdelning. Bidragen måste vara sakliga och böra ej överstiga en längd av 300—350 ord. Signatur må användas, men namn och adress måste medfölja breven. Anonyma bidrag lämnas utan avseende.

Red. av Ungdomsvännan.

Inne i de djupa skogarna i norra Värmland, i ett halvfärdigt missionshus äro så gott som alla bänkarna fullsatta.

Vid orgeln sitter en ung flicka i 20 års åldern. Hon föreslår sången 411 och med en vacker, mjuk och behaglig stämma börjar hon: »Kom, låtom oss förenas här, med änglarna i höjd.» Nu har församlingen hunnit bläddra om i sångböckerna och flera börja stämma in.

Predikanten hade talat om »Ett misslyckat försök», om Jona som försökte fly från Gud. Det blev allvarligt.

På den näst främsta bänken i missionshuset sitter en ung dam från Halland. Hon hade flytt från Gud därnere i Halland, nu möter han henne här inne i de djupa skogarna i Värmland. Bredvid henne sitta två flickor i 18—20-årsåldern, sedan en f. d. frälsningssoldat samt ännu en flicka i samma ålder. I kväll hade de färdats över en mil för att få vara med på detta sista möte i serien. Sången är slut, nu reser sig folket och går, även de unga följa exemplet. Från de troende som sitta kvar på sina platser, höres ett sakta sus av bön från bänk till bänk. Men systemen från Halland kan inte gå, hon sätter sig, de andra följa exemplet, och om några sekunder höres snyftningar från hela bänkraden. Predikanten uppmanar till ett bönemöte på knä inför Gud.

Jag erinrade mig sångarens ord »Den skönaste syn man skåda får är unga på knä för Gud.» T.

Red. av Ungdomsvännan.

I vår ungdomsverksamhet här i Mönsterås ha ett slags möten, som vi kalla trasmöten. Om dem vill jag berätta här.

De avse att förse Sv. Mfb:s sjukhus i Kongo med förbandsmaterial. Vi ha dessa möten i hemmen. I det rum där vi skola arbeta, se vi en stor hög med paket, materialet till vårt arbete, nämligen linnetyg, som medlemmarna ha fått för saken intresserade personer. Efter sång och bön börjar arbetet. En del få i uppdrag att taga bort sömmarna och så sprätta sönder tyget. Andra återigen få riva sönder dessa stycken i remsor på 6, 8, 10 till 12 cm:s bredd. Så sy några ihop remsor av samma bredd, så att det blir långa bindor. Dessa rullas sedan, och detta är pojknarnas göra, och sin vana trogen sköta de sig riktigt bra. Ett trevligt avbrott i arbetet är »kafferrasten», och kaffet som vi då få, smakar bra. Efter kaffet huggar man så i med nya krafter. Det enda felet med dessa möten är, att de gå så fort.

Snart äro vi tvungna att bryta upp för att gå hem. Innan vi skiljas åt sjunga vi en sång och läsa ett Guds ord samt avsluta det hela med ett bönemöte på knä. Det är varma och brinnande böner, som uppsändas till Gud, att Han måtte välsigna det

utförda arbetet samt välsigna missionärerna och bedningarnas myllrande skaror. Genom dessa möten väckes också intresset för yttre missionen, och var och en vill nu veta, var Sv. Mfb. verkar, huru många stationer det har o. s. v. Vi sände från Mönsterås till jul en låda med dylika bindor samt en del leksaker. Genom brev från Kongo finga vi reda på att lådan var mycket kärkommen. Särskilt glada blevo barnen över leksakerna. Alltså, du som läser dessa rader, tänk inte endast på saken utan sätt genast igång med dylika möten. Det är stort att på detta sätt få verka Herrens verk och få vara till glädje och nytta. Därför än en gång sätt igång med trasmöten i eder förening.

»Gör det lilla du kan, och se icke därpå.
Att så ringa, så litet det är!»

Kire.

Red. av Ungdomsvännan.

Det var på Vasabron, häromdagen. Ett kort stacks i min hand med ett mjukt, 'var så god', jag såg upp och fann att det var en medelålders kvinna i frälsningsarméns uniform, som gled förbi mig, oförtrutet delande ut sina kort till dem hon mötte. Jag kastade en blick på mitt kort i tanke att det var inbjudan till något möte. Där stod: »Tänk på Jesus Kristus.»

I detsamma skyndade tre ungdomar förbi mig den ene av dem, en ung man, utbröt förbitrad: »Eländiga käring, komma och sticka sina kort i händerna på en innan man hinner avvärja det: Tänk på Jesus. Hon kan tänka på det själv och låta andra vara i fred.»

Mera hörde jag icke, men jag vände mig om efter kvinnan och sade av allt mitt hjärta: 'Gud välsigne dem, dessa säningsmän som mer än andra kasta ut sin säd på alla åkerfält.'

Ofta, allt för ofta, faller väl säden på den hårda vägen, ibland törnesnår och på stengrunden, men — Gud vare evigt tack — några korn falla då och då i den goda jorden och bära frukt till evigt liv. Denna enkla anspråklösa kvinna, som måhända ej kan ge sig in på lärda spörsmål, strör ut dessa tysta budbärare, under bön och i trohet. Sällan får hon tack, oftare hårda ord, men hon sår sin kärlekssäd, viss att skördens herre skall giva växten.

På skördens dag skall också hon komma med jubel och bära sina kärvar. Jag är viss om att den unge mannen, som var så vred, ej skall kunna glömma de ord över vilka han harmades nu. Jag tror att han skall tvingas att tänka på Jesus Kristus, tills han fattas av denna underbara kärlek, som gör också honom till en säningsman.

Broder och syster, sår du en ädel säd, sår du vid alla vatten, sår du i kärlek och trohet i väntan på härlig skörd? Sår du på din egen lilla teg?

Rosa.

Fria kristliga gymnasistföreningens Stockholmsavdelning.

DEN FRIKYRKLIGA GYMNASISTRÖRELSEN.

Några erinringar med anledning av Stockholmsföreningens 10-årshögtid.

Varje ung människa, som i vår tid vill vara en kristen, har att kämpa med svårigheter av olika art. Står man då ensam i kampen, blir den ofta svår nog, men finner man förstående kamrater, unga människor, som mött samma frestelser som en själv, går det lättare att med en ljus tro och fast tillförsikt möta problemen och svårigheterna för att om möjligt övervinna dem. Ty det är förunderligt, vad samhörighetskänslan hjälper och lyfter. Liksom varje annan ungdom har också den studerande sina specella svårigheter att brottas med. Redan gymnasisten möter dem, och då är det gott, om han — eller hon — äger en förstående kamrat, som kan hjälpa och råda.

F. K. G. — Fria kristliga gymnasiströrelsen — har just tagit till sin uppgift att söka samla kristligt intresserad ungdom, särskilt då den, som kommer ifrån de frikyrkliga hemmen, för att vara den till stöd och hjälp i skollivets frestelser och om möjligt föra den fram till full avgörelse för Kristus.

Den första gymnasistföreningen bildades 1915 i Uppsala av dåvarande S. M. U.-sekr., fil. kand. Bruno Nyström. Under årens lopp ha allt flera tillkommit, så att det f. n. finns frikyrkliga gymnasistföreningar i så gott som varje läroverkstad. Den största

föreningen är, som sig bör, i Stockholm och räknar över 100 medlemmar. Den firade den 17 och 18 april sitt 10-årsjubileum. Till högtiden hade, förutom f. d. medlemmar och kamrater från föreningar ute i landet, även representanter för F. K. S. och F. K. S. L. samt flera av Stockholms frikyrkopastorer inbjudits. Det egentliga högtidsamkvämet hölls på lördagskvällen i Emauskyrkan. Föreningens ordf., med. stud. Thore Olofsson, hälsade gästerna välkomna och gav en kort överblick av föreningens historia, varefter en kort andaktsstund hölls, då den »frikyrkliga gymnasiströrelsens fader», missionslärare B. Nyström, talade. Vid den följande supén framfördes från olika håll välgångsönskningar till den jubilerande föreningen. Pastorerna Aug. Rosén, David Melchersson och Albert Johansson, redaktör N. P. Ollén, rektor Henning L. Håkansson, missionslärare W. Bredberg m. fl. hade ordet och uttalade sin stora glädje över arbetet bland den studerande ungdomen och den goda, kristliga anda, som präglade denna verksamhet. Solo- och körsång samt fiol- och orkestermusik presterades av föreningens medlemmar. — På söndagen deltog gymnasisterna i förmiddagsgudstjänsten i Lidingö missionskyrka, varefter Missionsskolan besöktes. Dessutom

Att vara kristen.

Att bli en kristen det är helt enkelt att komma till Kristus, förbli i honom och tillhöra honom. Den Helige Ande leder oss endast åt ett håll, till en enda person. Det är icke till en predikan eller till en bok eller till en lärosats, som den Helige Ande visar och drager dig, utan det är till en levande, älskande, allsmäktig person. Stå icke emot denna Andens dragning! Kristus står ännu utanför ditt hjärtas dörr. Du beder; men du bekänner kanske icke dina synder; du står icke upp ur synden. Sinnesändring är icke blott en känsla, utan en handling. Du menar, att du är på väg att bli en kristen. Och likväl lyder du ej, följer icke Kristus. Ty Kristi efterföljelse är en bestämd handling, icke endast allvarliga rörelser i själen. Vad den Helige Ande vill lära dig och verka hos dig är att giva hela hjärtat åt Kristus. Kanske har du övergivit några vissa synder; kanske du är en flitig bedjare, men ditt hjärta är ännu ett fäste, som du icke överlämnat åt Kristus. Satan behåller ännu fästet, det är kringskansat av självrättfärdighet, försvarat av en mängd ursäkter, föresatser och löften. Men så länge hjärtats innersta icke är uppgivet åt Kristus, står du utom Guds ande. Du går kanske med glädje till kyrkan, till din bibel, till bönemötena, men du går icke rätt fram till den levande Frälsaren, till hans blod, som renar från alla synder; du giver dig icke helt åt honom, ropande: »Gud, misskunda dig över mig, syndare!» Frälsande tro är en handling. *Th. L. Cuyler.*

hade på e. m. offentlig jubileumshögtid anordnats i missionskyrkan Valhalla.

Den fria kristliga gymnastikrörelsen vill verka i nära samband med de frikyrkliga samfundet. Och det betonades särskilt under högtidsdagar i Stockholm, att den frikyrkliga studerande ungdomen borde rätt förvalta, ja, än mer, föröka det stora arvet från fäderna och alltid komma ihåg, att det rent kristliga måste stå främst på F. K. G:s program.

Den största frikyrkliga gymnastikföreningen i vårt land har nu alltså påbörjat sitt andra decennium. Måtte den därunder i rikt mått få erfara Guds välsignelse för att också i fortsättningen kunna få bli ett medel till förverkligandet av F. K. G:s motto:

»Sveriges gymnastiker för Kristus!»

Märta Ollén.

Program

for

NORDISK STEVNE FOR MISJONSFORBUNDENES UNGDOM

i Oslo fra 5—8 august 1926.

- Torsdag, 5 aug. kl. 10 f. m. *Innledningsmøte*. Velkomsttale av pastor Ludv. Johnsen og misjonssekr. Odolf Larsen, Norge.
- » » » kl. 11 ³/₄. Kaffepause.
- » » » kl. 1 e. m. *Bibeltide*: Emne: *Herre lær oss å bede*. Av misjonssekr. S. K. Nielsen, Danmark.
- » » » kl. 2 e. m. Middag.
- » » » kl. 4 e. m. *Foredrag: Den kristne ungdomsbevegelse*. Av misjonssekr. Axel Andersson, Sverige.
- » » » kl. 6 e. m. *Foredrag: Den kristne forsamlingen*. Av misjonsforstander Nyrén, Sverige.
- » » » kl. 7 e. m. Kaffepause.
- » » » kl. 8 e. m. *Offentligt møte*. Tale av ungdomssek. Josef Mellin, Sverige, og ungdomssek. U. Dahlbom, Finland, m. fl.
- Fredag, 6 aug. kl. 10 f. m. *Morgenandakt*. *Bibeltide: Ordets plass i en ung kristens liv*. Av skolebestyrer John Christensen, Norge.
- » » » kl. 11 ³/₄. Kaffepause.
- » » » kl. 1 e. m. *Foredrag: Hvad krever vår tid av den kristne ungdom*. Av ungdomssek. Chr. Nielsen, Danmark. (Samtale.)
- » » » kl. 2 e. m. Middag.
- » » » kl. 3 ¹/₂. *Foredrag: Litteraturens betydning for ens karakter og arbeid*. Av juniorsek. Arthur Wallin, Sverige.
- » » » kl. 4 ¹/₄. *Foredrag: Misjonen som verdensmakt*. Av misjonssek. P. W. Lindahl, Finland.
- » » » kl. 6 e. m. *Tur til Bygde Folkemuséum. Besøk på Hans Nielsens Høuges fengsel*.
- Lördag, 7 aug. kl. 10 f. m. *Morgenandakt*: *Bibeltide: Timoteus og vi*. Av misjonssek. Odolf Larsen, Norge.
- » » » kl. 11 f. m. *Foredrag: Kristne personligheter*. Av ungdomssek. Joh. Gustafsson, Sverige.
- » » » kl. 12 midd. Paus.
- » » » kl. 2 e. m. Middag.
- » » » kl. 5 e. m. *Utflukt til Frognerseeren*. Festlig samvær i Sportshallen.
- Søndag, 8 aug. *Store avslutningsmøter* kl. 11 f. m. og kl. 5 e. m.
- Korte taler av flere. Korsang. Spesielt program senere.
- Ret til forandring i programmet forbeholdes.
- Svensk ungdom inbjudes på det hjärtligaste till det Skandinaviska ungdomsmötet i Oslo. För kost och logi fr. o. m. onsdagsafton den 4 aug. t. o. m. måndagsmorgon erlägges 40 kronor norskt mynt (omkr. 32 kronor svenskt mynt) varav 5 kr. insändes vid anmälan. Anmälan insändes före den 15 juli antingen till S. M. U:s exp. eller direkt till N. F. U:s exp. Bernt Ankersgate 4, 3 tr., Oslo, Norge. S. M. U:s expedition.

Ungdom.

Till Östersund och fjällen!

Av vad redan förut varit synligt i Ungdomsvannen, hälsa vi även i år ungdom från landets skilda delar välkommen till *ungdomskurs vid Östersunds Praktiska Läroverk* med efterföljande fjällfärd den 12—24 juli.

Det är då sjätte året vi anordna en dylik kurs, som fått giva kristlig uppbyggelse och vägledning för en nära nog varje år allt större ungdomsskara. Och det är oss även i år en glädje att på detta sätt få inbjuda till befastande av det andliga livet, till förkovran i kunskaperna, vederkvikelse för såväl själ som kropp samt till beakadande av Guds storslagna verk i Jämtland med dess fjäll och sjöar. Vår tro är, att Gud skall få välsigna vår samvaro, så att våra önskemål skola bli uppfyllda för alla deltagare även vid årets kurs.

Medverkande: Rektorn, teol. kand. *Rob. Fur*, Jönköping; sociale sekreteraren, fil. kand. *David Hedegård*, Lund; distriktsföreståndaren *A. M. Karlstedt*, Östersund; pastorn *O. Nilsson*, Östersund; pastorn *J. Kullgren*, Lit; pastorn *Jacob Grundström*, Krokom; kontoristen *Per Brandén*, Östersund.

Dagordning: Tisdag och fredag: Kl. 9 f. m. frukost, kl. 10 f. m. föredrag, kl. 11 f. m. utfärd, kl. 3 e. m. middag, kl. 5—7 e. m. föredrag, kl. 7 e. m. supé, kl. 8 e. m. offentligt möte; måndag, onsdag, torsdag och lördag: Kl. 9 f. m. frukost, kl. 10—12 f. m. föredrag, kl. 12—1 e. m. kafferast, kl. 1—3 e. m. föredrag (måndag 12—3), kl. 3 e. m. middag, kl. 4 eller 6 e. m. utfärd måndag och onsdag och kl. 7 e. m. supé.

Meddelanden.

Priset för första kursveckan inklusive logi, kost och de fyra utfärderna blir 35 kr. För deltagare, som håller mat och logi själv blir avgiften 10 kr. Båtfärden till Hara och åter beräknas kosta kr. 2:50, och anordnar Ungdomsföreningen på platsen servering till billiga priser. Priset för fjällfärden beräknas kosta utom järnvägsresorna 50 kr.

För första veckan medföres filt, handduk och sänglinne. För fjällfärden medföres ryggsäck, smorladerskor, helst pjäxor, yllestrumpor och raggsockor samt regnkappa. Den som icke kan delta i fjällfärden är hjärtligt välkommen till kursens första vecka i Östersund. Deltagare insände sin anmälan till kursen före den 1 juli under adress distriktsföreståndare *A. M. Karlstedt, Östersund*. Utförligt program erhålles under samma adress. Vid anmodan bör uppgivas, tagets ankomst, om vederbörande stannar en eller båda veckorna samt om deltagare är sångare (stämman?). Ungdom från hela landet hälsas välkomna!

Litteratur.

Överenskommelse heter en liten skrift på ett 30-tal sidor, som tillägnats de unga och har pastor *L. O. Nylander* till författare. Den erhålles från författarens förlag, Falun, till ett pris av 50 öre.

Kort och rakt på sak ger författaren de unga goda råd i allvarliga livsfrågor. Han vill visa dem, huru nödvändigt det är att besluta i de stora frågorna

efter »överenskommelse med Gud». Och han gör det såsom den erfarne kristne och med varm förståelse för ungdomen. *J. G—n.*

Miljoner människor måste räddas, är titeln på en ny broschyr av evangelisten pastor *I. Aug. Åström*. Här såsom alltid går han utan fruktan till strids med öppet visir, går till strids för frälsning ur den andliga och sociala nöd, som följer i rusdryckshanteringens spår. Och räddningen ser han i totalförbudet. Förbudstanken kan och får icke dö! ropar han, och han ger skäl för sitt agitatoriska rop.

Av allt hjärta önska vi att broschyren må få en vidsträckt spridning och tränga djupt med sina oförblommerade anklagelser och väckelserop. Den är utkommen på *J. A. Lindblads* förlag. Priset är 50 öre. *J. G—n.*

Bibelvecka för juniorer.

En bibelvecka för juniorer anordnas i Norrbo missionshus under tiden 29/6—4/7 av Norra Hälsinglands juniorledareförbund.

»Veckan» börjar tisdagen den 29 juni med ett offentligt möte kl. 8 e. m. Programmet för de efterföljande dagarna är synnerligen rikhaltigt och givande. Så komma pastorerna *O. Andersson* i Hudiksvall och *E. Persson* i Edsbyn att handhava det egentliga bibelstudiet, missionärerna *W. Sarwe* och *W. Tenggren* att giva en kortfattad framställning av vår yttre mission, samt folkskollärare *D. Danielsson* i Delsbo att behandla bibliska karakterer. Dessutom kommer en eller flera utfärder att anordnas, event. i samband med offentliga möten. Under söndagen den 4 juli, kursens sista dag, avhållas setora avslutningsmöten, till vilka även allmänheten inbjudes.

För mat och logi är väl sörjt. För att möjliggöra stor tillslutning är avgiften för kursen satt till 50 öre pr dag och deltagare eller sammanlagt för hela »veckan» kr. 2:50. I denna avgift ingår alla utgifter för uppehållet i Norrbo med undantag av resan.

Anmälningar mottagas intill den 18 juni av ingenjör *And. Larsson*, Linspinneriet, Forsa, som också lämnar närmare upplysningar.

Från arbetsfältet.

Mönsterås kr. udg har under pingsthelgen hållit sitt sedvanliga ungdomsmissionsmöte, som varit mycket välsignelserikt och uppbyggligt. Talare ha varit pastorerna *O. Blomdahl*, Falköping, *Gust. Johansson*, Blomstermåla samt *P. Nylén*. Pingstdagen kl. 11 f. m. började sammankomsterna med predikan av *Blomdahl*, *Johansson* och *Nylén*, samt sång av kören. Kl. 4 e. m. hölls en stor ungdomsfest. Efter unison sång inleddes festen av evang. *Eric Melin* varefter kören och strängbandet sjöngo ett par sånger. Pastor *Johansson* predikade i anslutning till Uppb. 10: 1—7. Därefter följde sång, och kaffedrickning. Efter ytterligare sång höll *Blomdahl* ett medryckande ungdomsföredrag över ämnet »Döden och uppståndelsen». Den alltigenom vällyckade festen avslöts av pastor *Nylén*. Mötena fortsatte på annandagen med en ungdomens gökotta kl. 6 f. m. Därvid förekom tal av *Blomdahl* och *Nylén* samt sång av kör och strängband. Kl. 11 f. m. var predikan i missionshuset av *Blomdahl* och *Nylén* samt solosång av den senare.

Kl. 5 e. m. hölls ett stort avslutningsmöte med ett rikt och omväxlande program med sång och musik samt föredrag. Mötena voro talrikt besökta.

Kire.

Vid *Osby högre samskola* har realskoleexamen i vår avlagts av följande elever: Erik Alm, Osby; Zoli Bengtsson, Älmhult; Elsa Björkman, Osby; Rune Borgman, Trälleborg; Erland Bornebusch, Varberg; Sonja Bruun, Osby; Göta Christensson, Osby; Lars Ekman, Älmhult; Greta Dahl, Osby; Svea Hultman, Braås; Inga Kindgren, Osby; Gunnar Johansson, Älmhult; Agne Jönsson, Killeberg; Karin Kvant, Osby; Lennart Küller, Malmö; Evy Larsson, Liatorp; Ivan Lindström, Älmhult; Runa Olovsson, Katrineholm; Anna-Lisa Stendahl, Osby; Ninni Söderholm, Stenbrohult och Thord Thordarsson, Visseltofta. Samtliga i examen deltagande elever godkändes. Som censorer närvaro lektorn vid Hålsingborgs högre allmänna läroverk D. Fryklund och adjunkten vid samma läroverk H. Fahlström.

Brevaftnar.

Västerfärnebo Juniorer. Den 26 juni. Elna Vretling, Islingby,, *Väster Färnebo.*

Björkö missionsförsamlings juniorförening anordnar sin första brevafton den 16 juni. Juniorer och S. M. U.:are, gläd oss med många brev. Adr: Pauline Nilsson, Björkö, *Regna.*

Vaxholms missionsförenings junioravdelning har brevafton den 30 juni. Sänd många brev. Märk breven B. A. och adressera dem till: Siri Kjällberg, Missionshuset, *Vaxholm.*

Vånga kristliga ungdomsförening

anordnar brevafton lördagen den 12 juni. Breven, märkta B.A., sändas under andr.: Edith Blomqvist, *Vånga.*

Kommer Du med till
Lidingökursen i sommar?

KRISTINEHAMNS PRAKTISKA SKOLA

Grundad 1878

meddelar

Fackutbildning i

Handels-, Tekniska-, Husmoder-
o. Slöjdvadlingen.

Statsunderstödd. Billiga avgifter o. omkostn. Utmärkta resultat! Begär prospekt!

Allmänbildning i

Realskoleavd. eller Mellanskola
Allmänbildande avd.

Föreningsmärken och medaljer

Skisser och kostnadsförslag fritt på begäran.

SPORRONG & CO, Kungsgatan 17, STOCKHOLM 1.
Tel. 15 06, 15 55, N. 410, N. 5130.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1926.

Nyhet!

Hur vinna framgång i evangelisationsarbetet.

Av

I. Aug. Åström.

Pris 75 öre.

Nyhet till Generalkonferensen.

Nåd utöver nåd.

En bok för gamla, sjuka och avsidestagna.

Av

O. Olofsson.

Pris kr. 1: 60.

Som Guds sändebud.

Predikanten, hans liv och verk.

Av

J. H. Jowett, M. A., D.D.

Översättning från engelskan av
Greta Wisborg.

Pris häft. kr. 2: 50, inb. 3: 75.

SVENSKA MISSIONS-FÖRBUNDETS FÖRLAG
STOCKHOLM C.